

J
[222]

SPOKU STĀSTI

Zilītes
bibliotēka

18-1-1909
P. 100000

J
L 2221

47
810

«ZĪLĪTES» BIBLIOTĒKA

SPOKU STĀSTI

SAVĀCIS UN SAKĀRTOJIS
MĀRIS RUNGULIS

RĪGA «ZĪLĪTE» 1991

LATVIJAS VALSTS
BIBLIOTĒKA

91—

38.192

0306042853

Krājumu ilustrējusi
J.Rozentāla Rīgas mākslas vidusskolas audzēkne
ANNA MARTA KREITUSE, 13 gadi

Vāku zīmējusi māksliniece
ANITA KREITUSE

© Apgāds «ZĪLĪTE», 1991

SARKANĀS KURPTĪTES

VIENĀ MELNĀ, MELNĀ NAKTĪ...

Vienā melnā, melnā naktī,
vienā melnā, melnā pilsētā,
vienā melnā, melnā ielā,
vienā melnā, melnā mājā,
vienā melnā, melnā dzīvoklī,
vienā melnā, melnā istabā,
vienā melnā, melnā skapī
bija melns, melns zārks,
un tajā melnajā, melnajā zārkā dzīvoja...
baltas, baltas pelītes...

NORA HEINRIHSONE

Rīgā, 8 gadi

KAPOS

Bija ļoti baisa nakts. Viena sieviete nāca no viesībām. Uz mājām viņai vajadzēja iet cauri kapiem, bet bija bail. Nonākusi pie vārtiem, viņa ieraudzīja kādu vīrieti, kas kapos pastaigājās. Sieviete piegāja viņam klāt un lūdza:

– Vai jūs nebūtu tik laipns un nepavadītu mani līdz mājām? Man ir bail!

Vīrietis piekrita. Iedami viņi uzsāka sarunu.

Sieviete vaicāja:

– Vai tad jums no tumsas nemaz nav bail?

Vīrietis atsacīja:

– Kad es biju dzīvs, tad bija gan bail, bet tagad vairs ne...

ILVIJA K.

Jelgavā, 12 gadi

SARKANĀS KURPĪTES

Dzīvoja reiz meitene. Kādu dienu māte viņai lika aiziet uz tirgu un nopirkt kurpītes, bet piekodināja, lai tikai nepērk sarkanās.

Meitenīte aizgāja uz tirgu – skatījās, skatījās un nodomāja, ka sarkanās kurpītes tomēr ir visskaistākās, un nopirka tās.

Atnāca meitenīte mājās, uzvilka sarkanās kurpītes un ieslēdza televizoru.

Tur saka:

– Meitenīt, meitenīt, novelc sarkanās kurpītes! Tavā pilsētā ir ieradusies melnā volga. Tā meklē tavu māju...

Bet meitenītei tas vienalga. Viņa aizgāja uz kino. No ekrāna saka:

– Meitenīt, meitenīt, novelc sarkanās kurpītes! Melnā volga jau meklē tavu dzīvokli...

Tomēr meitenīte nemaz nenobijās. Pēc kino aizgāja mājās un sāka ēst vakariņas. Te pēkšņi pa durvīm iebrauc melnā volga...

Meitenīte neapjuka un uzsita ar kāju pa melno volgu. Tad no tās raudādams izlīda zaļš velniņš un teica:

– Tu man sasiti pēdējo volgu!

LĪGA ŽĪGURĒ
Gulbenē, 10 gadi

PĪŅA DĀMA

Esmu dzirdējusi ļoti daudz nostāstu par pīņa dāmām un oranžiem kokiem. Pirms vairākiem gadiem bija pat modē stāstīt un izdomāt stāstus par visādiem ļauniem spēkiem. Varēja arī paši tos izsaukt. Citiem izdevās, citiem nē. Varēja vēl saukt labo rūķīti. (Ieiet tumšā istabā un saukt 97 reizes: «Labo rūķīt, parādies!»). Arī es esmu mēģinājusi, bet tie jau tikai nostāsti un, protams, nekas neiznāca.

Reiz kāda meitene neticēja pīņa dāmām, līdz pati nepārlicinājās par to. Meitene nolika sveci, spoguļi un bļodu, pārklātu ar melnu lupatu. Tad, skatīdamās spoguļi, trīs reizes teica:

– Pīņa dāma, parādies!

Meitene ieraudzīja melnu sievieti vakarkleitā. Sieviete rokā bija divi saraksti – netīri, asinīm notraipīti.

Vienā sarakstā bija uzrakstīti to cilvēku vārdi, kuri ir miruši, bet otrajā sarakstā – to cilvēku vārdi, kuri mīrs... Par laimi tās meitenes vārds tur nebija.

Tad, it kā atmodusies, pīņa dāma izgāja no tumšās istabas, bet meitene spoguļi ieraudzīja sev uz kakla trīs melnus nagu nospiedumus...

KATE ANSONE,
Rīgā, 13 gadi

VELNI UN IZKAPTS

Kāds pļāvējs pa dienu pļāva, bet vakarā nolika izkapti šķūnī. Taču no rīta tā gulēja durvju priekšā un bija sarkana... kā notraipīta ar asinīm...

Tā atkārtojās daudzas reizes.

Bet vienu nakti pļāvējs nolēma paskatīties, kas tad tur īsti ir ar to izkapti un uzlīda uz mājas jumta.

Tieši pusnaktī atskrēja velni, paķēra no šķūņa izkapti un... prom... Bet, kad pēc laiciņa atnesa atkapaļ, izkaptis atkal bija sarkana... Pļāvējs velnus novēroja katru nakti, taču reiz velni pusnaktī ieradās ļoti bēdīgi. Galvenais velns tūlīt prasīja, kāpēc šie esot tādi.

– Krāsu pods tukšs! – atbildēja uzrunātie.

MAIJA STRAZDIŅA,

Jūrmalā, 11 gadi

MELNIE TRAMVAJI

Reiz kādā pilsētā pastaigājās cilvēks. Viņš gāja, neskatoties ne pa labi, ne pa kreisi. Tā kādu laiciņu soļojis, viņš pamanīja, ka nokļuvis nepazīstamā rajonā.

Ielas bija drūmas, mājas tukšas. Pa sliedēm brauca melni tramvaji, kas atgādināja katafalkus. Arī numuri tiem bija kaut kādi savādi – sastāvēja no astoņiem cipariem. Piemēram, brauca kāds tramvajs: Nr. 1894–1975.

Tomēr dažiem tramvajiem rēgojās it kā nepabeigti numuri – ar četriem cipariem: Nr. 1928–

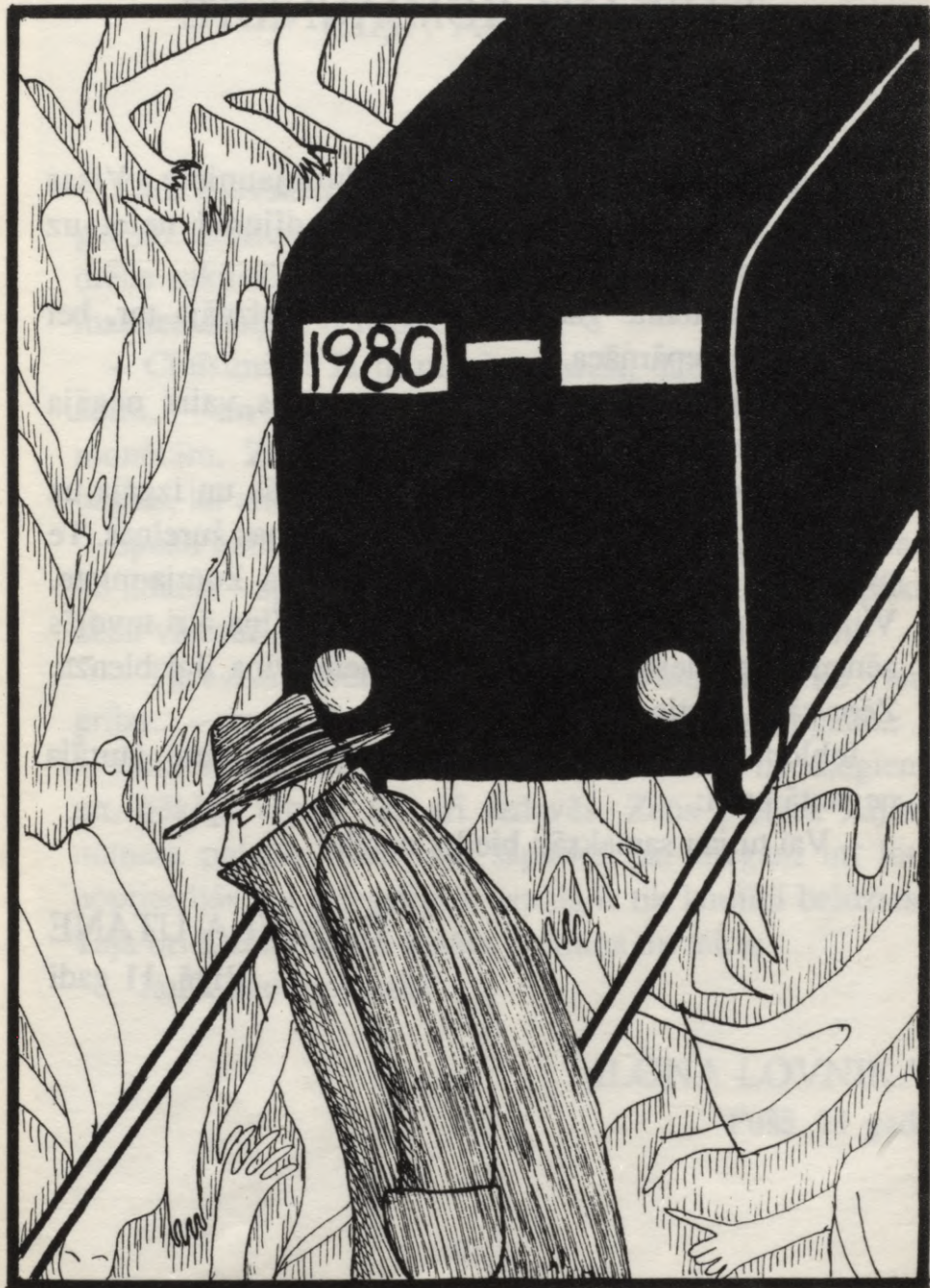
Cilvēks pēc nonākšanas nepazīstamajā rajonā vēl nebija saticis nevienu dzīvu būtni, kad pieturā apstājās tramvajs. Cilvēku kāds neredzams spēks vilka pie šī vagona. Radās arī liela vēlēšanās iekāpt tajā. Tomēr cilvēks, kā juzdams ko nelabu, nedaudz atkāpās. Tad viņam sāka uz mākties visādi rēgi... Beidzot, kad arī tas nelīdzēja, tramvajs salīgojās, sašūpojās un... izgaisa. Tāpat pazuda rēgi.

Cilvēks, vēl stāvēdams pie pieturas, sāka domāt, kāpēc viņš tā pretojies iekāpšanai tramvajā. Un nu tikai cilvēks atcerējās, ka uz vagona redzējis kā numuru uzrakstītu savu dzimšanas gadu...

Jau daudz vēlāk cilvēks dzirdēja ļaudis stāstam par tiem, kas pakļaujas un iekāpj tramvajā – tie pazūdot. Bet uz vagona sāniem līdzās četrzīmju skaitlim, parādoties arī piektais, sestais, septītais un astotais cipars. Pasažiera miršanas gads.

ANITA STEPANOVA

Dobelē, 13 gadi

SARKANĀ KOMJAUNIETE

Kādā pilsētā uzradās sarkanā komjauniete. Visas māmiņas teica, lai bērni nekādā gadījumā neiet uz Sarkano ielu, jo tur viņa dzīvojoj.

Viena meitenīte gan nepaklausīja un aizgāja tur, bet mājās vairs nepārnāca...

Tad visi briesmīgi pārbijās – neviens vairs negāja laukā. Ne uz darbu, ne uz skolu.

Beigu beigās kāds zēns tomēr sadūšojās un izgāja uz ielas. Tur nebija pat neviena sunīša, nevienas žurciņas. Te pēkšņi no pagrieziena parādījās sarkanā komjauniete. Viņai pār plecu bija liela, smaga soma. Viņa ātri tuvojās zēnam. Ar briesmīgu, sarkanu skatienu viņa ilgi blenza. Zēns sāka kāpties atpakaļ.

Ieblenzusi zēnu stūrī, sarkanā komjauniete jautāja negantā balsī:

– Vai tu jau samaksāji biedra naudu?

DANIELA UTĀNE

Rīgā, 11 gadi

CĪŅA AR SPOKU

Kāds zēns naktī gāja pa mežu un ieraudzīja baltu drēbes gabalu. Zēns piegāja klāt un paspēra to ar kāju. Te pēkšņi drēbe sakustējās, un zēns saprata, ka tas ir spoks... Zēns mazliet nobijās, bet spoks teica:

– Cīnīsimies! Ja tu mani uzvarēsi, dabūsi šo kasti ar zeltu, – un parādīja zēnam lielu lādi, pilnu ar zelta monētām. Zēns sadūšojās un, nospriedis, ka nav tik bagāts, lai atteiktos no zelta, piekrita cīnīties.

Spoks uzbruka. Zēns sita pretim ar dūrēm, bet tas maz ko līdzēja – spoks tomēr bija stiprāks. Beigu beigās spoks zēnu viscaur aptina ar diegiem un smiedamies teica:

– Tu esi uzvarēts! Un es ar tevi varu darīt, ko vien gribu... – un izvilka spīdīgu zobenu ar zelta gaili galā...

Zēns visādi locījās, cenšoties atbrīvoties no diegiem un, pēkšņi viņam tas arī izdevās. Zēns pielēca kājās, nometa palagu, kurā bija sapinies pa miegam un ļoti nopriecājās, ka briesmīgais sapnis ir tik laimīgi beidzies. Tajā brīdī zēna istabā ienāca māmiņa un teica:

– Jānīt, nāc brokastīs!

ILONA LOVNIKA

Pušā, 11 gadi

PRIEDĒ

Kāds tēvs saviem bērniem bija stingri piesacījis, ka visos kokos drīkst kāpt, bet priedē – ne.

Reiz brālis un māsa nāca mājās no skolas cauri priežu silam. Te pēkšņi brālis ieraudzīja vienā kokā kaut ko spīdam. Nevarēdams tikt klāt, nolēma aiziet uz mājām pēc tapiņām, ko iedzīt stumbrā, lai vieglāk varētu uzkāpt kokā. Savu māsu brālis atstāja gaidīt silā, lai neaizmirstas, kurš koks ir vajadzīgais.

Mājās tēvs ievēroja, ka dēlam kaut kas 'nelāgs padomā un sekoja viņam.

Brālis, atnācis uz silu, ieraudzīja māsu guļam krūmos un nodomāja, ka viņa tāpat vien aizsnaudusies, bet patiesībā māsa jau bija mirusi.

Zēns sadzina tapiņas kokā un sāka kāpt augšā, bet priedē sēdēja kaut kas melns sarkanām acīm un svieda ar spožu adatiņu kāpējam. Adatiņa iedūrās zēnam rokā, un viņš tūlīt nokrita zemē bez dzīvības.

Tēvs no krūmiem visu to redzēja un kā izlīda ārā, tā melnais svieda viņam ar visu adatu maciņu, bet tēvs to noķēra un laida atpakaļ... Adatas trāpīja melnajam, un no priedes novēlās lejā vienīgi lupatu saišķis...

LAIMA LĪMANE

Jelgavā, 11 gadi

LĪGAVA

Kādam puisim bija jāiet armijā, bet mājās palika līgava.

Pēc dažām nedēļām līgava nomira. Tomēr vecāki nolēma savam dēlam neko nerakstīt par līgavas nāvi.

Beidzot pienāca diena, kad puisim no armijas bija jānāk mājās. Stacijā viņu sagaidīja... līgava ar puķēm. Puisis viņu aicināja iegriezties kafejnīcā. Līgava gan to ļoti negribēja un atteicās, tomēr beigu beigās piekrita. Kafejnīcā viņi abi dzēra vīnu. Līgavai tas uzpilējis kleitai, par ko viņa ļoti uztraukusies.

Tad puisis gāja samaksāt, bet pa to laiku līgava pazuda.

Puisis apjucis devās uz mājām, kur uzzināja par līgavas nāvi, bet tam neticēja. Mājiniekiem viņš izstāstīja visu, kas noticis stacijā un kafejnīcā. Vecāki savukārt domājuši, ka dēls sajucis un izsaukuši ārstu, bet tas atzinis puisi par veselu. Tad ziņojuši milicijai. Un drīz vien noskaidrots, ka līgavu kafejnīcā redzējuši daudzi cilvēki. Tāpēc atrakts un atvērts zārks. Tajā līgava gan atradusies, bet uz viņas kleitas bijis labi redzams sarkans vīna traips...

MARLĒNA PETRIŅA

Sidgundā, 13 gadi

GREIZSIRDĪGAIS SPOKS

Pašā kapsētas malā dzīvoja kāda meitene, kura patika diviem – Jānim un Jurim.

Juris bija ļoti greizsirdīgs uz Jāni un reiz, nejauši padzirdējis, ka Jānis iešot ciemos pie viņa mīlotās, sadomāja savu sāncensi kārtīgi pabiedēt.

Tā kā Jānim bija jānāk cauri kapsētai, jo cita ceļa nebija, Juris salika koferī palagus un devās izpildīt savu nodomu. Kapsētā viņš sāka tīstīties par spoku. Bet netālu krūmos sēdēja kāds dzērājs, kas, ieraudzījis kaut ko baltu un dīvainu, ziņkārībā iebļāvās:

– Kas tu esi?

Juris, ļoti pārbijies, sāka skriet cik jaudas, bet dzērājs, krizdams, klupdams, tenterēja bēgošajam līdzī, un sauca:

– Stāvi! Stāvi!

Tieši tajā laikā Jānim gadījās iet cauri kapiem. Redzot, ka palagam pakaļ dzenas dzērājs, viņš no sirds iesmējās.

ALLA PETROVSKA

Umurgā, 14 gadi

BALTIE CIMDIŅI

Reiz apkopēja tīrīja operu. Bija jau vēls.

Kad pulkstenis sīta divpadsmit, pēkšņi atvērās klavieres un uz tām sāka spēlēt balti cimdiņi...

Nākamajā dienā apkopēja izsauca miliciju. Miliči pie klavieru vāka piesēja striķīti.

Naktī miliči skatās – atkal atnāk baltie cimdiņi un sāk spēlēt. Tad miliči parauj striķīti, un klavieru vāks aizcērtas ciet. Viens baltais cimdiņš paliek iespiests un no tā sāk tecēt asinis.

Nākamajā vakarā apkopēja skatās izrādi un redz kādai operdziedātājai uz vienas rokas tādu pašu cimdiņu, bet otru roku apsaitētu.

Apkopēja uzzināja operdziedātājas adresi un aizgāja pie viņas uz māju. Operdziedātāja aiz bailēm, ka viņu neieliek cietumā, uzsprāga.

ANITA ZARIŅA

Rīgā, 9 gadi

LATVIJAS VALSTS
BIBLIOTEKA
91-

38.1924

SARKANĀ ROKA

Mana klases biedrene Jolanta reiz stāstīja par sarkano roku. Jolanta teica, ka tā redzama tikai tumsā.

Mēs ar meitenēm nolēmām to pārbaudīt. Kad notika papildus stunda fizikulturā, nodzēsām zāle gaismu un sēdējām klusu, klusu.

Pēc brīža pie zāles griestiem ieraudzījām melnu plankumu ar baltiem punktiņiem.

Kādas šausmas!

Un tūliņ zem sola parādījās sarkanā roka... Jolanta to ķēra, bet mēs aiz bailēm metāmies laukā.

Pēc stundas beigām mēs sākām ģērbties. Sandra paņēma savu sarkano džemperu, bet tas bija tik smags! Jolanta to izpurināja un izrādījās, ka iekšā ir sarkanā roka...

Bet, kad es vilku savu jaku, tur arī atradās sarkanā roka.

INESE BERNĀTE

Rīgā, 11 gadi

KUNGU KAPSĒTAS SPOKS

Tas notika pirms daudziem gadiem. Kāds traktorists brauca no darba mājās ar velosipēdu. Krēsloja. Ceļš veda garām vecai kungu kapsētai, par kuru runāja, ka tur spokojuies. Nokļuvis iepretim krustiem, vīrietis saklausīja aizdomīgu troksni – tā kā tikškus, tā kā skrapstēšanu...

Traktoristam palika jocīgi ap sirdi. Lai izbēgtu no savādā trokšņa, viņš sāka mīt velosipēda pedāļus ātrāk. Taču tikšķi vēl vairāk pastiprinājās. Likās, kāds neatlaidīgi dzenas velosipēdam pakaļ.

Braucējs atskatījās, bet, nevienu neredzot, viņam kļuva vēl jocīgāk. Te pēkšņi kaut kas ar lielu spēku apturēja velosipēdu uz vietas... Braucējs tajā pašā mirklī apmeta kūleni. Bet kad piecēlās, nevarēja apjēgt, kas īsti ir noticis. Savādie tikšķi bija apklusuši.

Iededzis kabatas lukturīti, traktorists nopētīja velosipēdu un nu tikai pamanīja drāts gabalu, kas ar vienu galu bija iekēries spieķos, bet ar otru ķēdē.

AIGA PINDRE

Jaunlaicēnē, 13 gadi

ATDOD KĀJU!

Dzīvoja reiz bagāts kungs, kas karā bija pazaudējis vienu kāju... Pēc kara kungs lika sev uztaisīt jaunu kāju – no zelta.

Bet ilgi kungam tā neiznāca dižoties, jo viņš drīz vien nomira. Pirms apbedīšanas kāds kalps nozaga zelta kāju, domādams, ka kapā tāda bagātība nav vajadzīga.

Jau pirmajā naktī pēc bērēm kungs ieradās pie kalpa un teica:

– Atdod manu kāju...

Atdod manu kāju!

Atdod manu kāju!!

Atdod manu kāju!!!

JĀNIS RUNGULIS

Salaspilī, 10 gadi

ZAĻAIS SKELETS

Vienreiz es gāju cauri kapsētai un pamanīju, ka aiz manis slīd kaut kāda ēna. Es tomēr iedrošinājos atskatīties atpakaļ, bet no bailēm iekliedzos un pakritu. Man blakus stāvēja zaļš skelets. Viņš izskatījās briesmīgs – kaulainām un jēlām rokām. Vēl jo briesmīgāk bija tas, ka skelets mani aprija... kopā ar visām augstpapēžu kurpēm...

Zaļā skeleta vēderā es novilku kurpes un kārtīgi sabrucināju šim ribas. Skelets mani izsplāva, un es žigli aizskrēju uz mājām.

Bet katru rītu man zem spilvena atradās kauli. Un nezin, cik ilgi tā būtu turpinājies, ja vienu dienu, spēlējoties ar kaimiņu bērniem, es atkal neieraudzītu zaļo skeletu. Tajā brīdī mēs visi palikām neredzami. Tāda arī es rakstu šo stāstu.

ILGA GALAUSKA
Madlienā, 13 gadi

ŽILETES NAGI

Vienu laiku R. pilī bijis kurinātājs, kas slēpis kreiso roku. Reiz, kad viņš bēra krāsnī ogles, māceklis ieraudzīja, ka kurinātājam kreisās rokas nagu vietā ir asas žiletēs...

Māceklis ļoti pārbijies un redzēto izstāstījis pils direktorei.

Bet naktī, kad māceklis gulējis, pie viņa atnācis kurinātājs un teicis:

– Tas, ka tu atklāji manu noslēpumu vēl nebūtu nekas, bet tas, ka tu to izpaudi, tev būs jānožēlo... – un ar saviem asajiem nagiem kurinātājs pārgrieza māceklim kaklu.

LAIMA LĪMANE

Jelgavā, 11 gadi

NAKTSVIJOLES

Tas, ko es stāstīšu, ir vistīrākā patiesība.

Dundagas pusē reiz dzīvoja meitene vārdā Ieva. Reiz viņa kopā ar mātes māsu un krustmāti gājusi lasīt naktsvijoles. Mežmalā to esot bijis ļoti daudz.

Kad ziedu lasītājas plūkušas naktsvijoles, Ieva pēkšņi izdzirdusi savādu skaņu, kas kļuvusi arvien skaļāka... Tā bijusi baisma skaņa – kā ķēžu žvadzoņa. Ieva pacēlusi galvu un paskatījusies uz abām vecākajām sievietēm – viņas, bailēs sastingušas, raudzījušās meža dziļumā.

– Ieviņ, bēdz! – te pēkšņi mežā atbalsojies baisms kļiedziens.

Visas trīs pāri pļavai metušās bēgt uz mājām.

Bet atskatoties Ieva redzējusi no meža iznākam baltu, garu, kā miglā tītu stāvu. Tas līdzinājies sievietei, kas ātriem soļiem steidzas pakaļ bēdzējām.

Līdzīgas parādības tais vietās, kur aug naktsvijoles, novērotas arī Latgales pusē.

ZANE LAKSBERGA

Kuldīgā, 14 gadi

NEGAIDĪTAIS VIESIS

Laukos vasarās ir paradums – gulēt siena šķūnī.

Reiz vakarā, kad saule jau bija norietējusi, Ieva kopā ar Ilzi devās uz siena šķūni. Pirms aizmigšanas viņas viena otrai stāstīja daudz ko interesantu, un abas skaļi smējās.

Ap pusnakti Ieva sadzirdēja sienā čaboņu... Bet Ilze viņai blakus gulēja saldā miegā! Ieva satrūkās un ieklausījās – čaboņa arvien vairāk tuvojās. Meitene aizvēra cieši acis un ar šausmās gaidīja, kas notiks tālāk. Bet nekas briesmīgs nenotika – čaboņa netālu no gulētājām apklusā pavisam.

Kad no rīta abas pamodās, viņas sienā pie Ievas spilvena ievēroja izsēdētu vietu. Meitenes paķēra segu, spilvenus un spiegdamas aizskrēja uz mājām. Tur viņas izstāstīja māmiņai par negaidīto viesi, bet māmiņa skaļā balsī smējās.

DINA VĪKSNA

Dobelē, 13 gadi

DĪVAINIE TIKŠĶI

Kāds cilvēks aizgāja gulēt. Tikko viņš laidās pirmajā nomidzī, tā izdzirda dīvainus tikšķus:

– Tik – tak! Tik – tak! Bum! Hi – hi – hī!

Cilvēks pietrūkās sēdus, bet istabā neviena neredzēja.

«Varbūt tas bija pulkstenis?» viņš prātoja. «Bet kāpēc tas smējās?»

Brīdi iztrīcējies, cilvēks laidās jau otrajā nomidzī, kad atkal izdzirda:

– Tik – tak! Tik – tak! Bum! Hi – hi – hī!

Cilvēks tūlīt ieslēdza lampu un ieraudzīja uz naktsgaldiņa krustām divus sērkociņus – uz tiem divas blusas šūpojās: kā viena nokrīt, tā otra pasmejas, kā otra nokrīt, tā pirmā pasmejas...

INDRA BORKUS

Rīgā, 9 gadi

SALMU LELLE

Reiz kādā mājā dzīvoja ģimene: māmiņa, tētis, māsa un brālis. Kad mā sai pienāca dzimšanas diena, māmiņa jautāja:

– Ko tu gribi, lai es tev uzdāvinu?

Meita nevarēja izdomāt. Tad māmiņa teica, lai meitene pati aiziet uz veikalu un nopērk sev kaut ko tādu, kas viņai patiktu.

Māmiņa iedeva meitai 10 rubļus. Viņa aizgāja uz veikalu un ieraudzīja ļoti skaistu lelli. Tā bija taisīta no salmiem. Meitai šī lelle uzreiz iepatikās un, uzzinājusi, ka tā maksā 8 rubļus, viņa lelli nopirka.

Pārņākusi mājās, meita lelli parādīja māmiņai, un viņai arī tā patika.

Meita lelli ienesa savā istabā un nolika blakus gultai, bet salmu lelle pēkšņi iedūra meitenei rokā un izsūca visas asinis.

Tad istabā ienāca brālis. Bet tiklīdz viņš pieskārās lellei, tā arī viņam izsūca asinis.

Pēc tam istabā ienāca māmiņa. Ar viņu notika līdzīgi.

Beidzot istabā ienāca tētis. Viņš saprata, ka salmu lelle ir slikta un pārgrieza tai vēderu. Tur bija asins pudele, un uz tās sēdēja ragana.

INGA SOPULE

Gulbene, 10 gadi

KĀPŅU SPOKS

Nakts vidū kāds piekļauvēja. Es atmodos, atslēdzu durvis, bet ārpusē neviens nebija. Tikai dzirdēju: lēni soļi – dik, dak, dik, dak – gāja lejā pa kāpnēm.

Nākošajā naktī atkal tas pats. Tad paņēmu tēta bisi un izšāvu. Viss uzreiz palika kluss.

No rīta uz kāpnēm pamanīju asiņainas pēdas un vecus, saplēstus kankarus.

AGNESE PRIEDE

Kandavā, 8 gadi

NEPAKLAUSĪGĀ MĀSIŅA

Kad pienāca nakts, māmiņa, tētis, māsa un brālītis
aizgāja gulēt.

Tētis dzird – kāds saka:

– Tēti, celies augšā!

Tētis pieceļas.

– Tēti, uzvelc čības!

Tētis uzvelk.

– Tēti, pienāc pie loga!

Tētis pieiet pie loga un... vairs neatgriežas.

Pēc brīža atkal atskan balss:

– Māmiņ, celies augšā!

Māmiņa pieceļas.

– Māmiņ, uzvelc čības!

Māmiņa uzvelk.

– Māmiņ, pienāc pie loga!

Māmiņa pieiet pie loga un... vairs neatgriežas.

Tas pats notiek ar brālīti.

Māsiņa, palikusi viena, ieklausās un arī dzird:

– Māsiņ, piecelies!

Māsiņa guļ.

– Māsiņ, uzvelc čības.

Māsiņas pieceļas.

– Māsiņ, pienāc pie loga!

Māsiņa uzvelk čības.

Te pēkšņi no aizkara stūra parādās... Karlsons un saka:

– Es tā... nespēlējos!

LĪGA GAILĪTE
Rīgā, 12 gadi

ASINIS UZ LOGA

Reiz kādā meža mājiņā dzīvoja mamma, tētis un brālis. Vienu vakaru visa ģimene skatījās televizoru. Aiz loga kaut kas iesīcās... Tad mamma izgāja ārā, lai paskatītos, kas tur notiek. Pēc tam tētis, nevarēdams sagaidīt atgriežamies mammu, arī izgāja ārā.

Pēkšņi māsa un brālis izdzirda stiprus sitienus un, piegājuši logam, ieraudzīja, ka pa rūti tek asinis...

Māsa un brālis tad izsteidzās ārā un sastapa māti ar tēvu, sitot odus...

GITA D.

Rīgā, 12 gadi

NAKTĪ, KAD PAZUDA VAGONIŅŠ

Lai nokļūtu pie manas vecāsmātes, jāiet cauri mežam. Un tur, kā jau mežā, daudz taku un ceļu. Bet vienas taciņas malā stāvēja vecs vagoniņš. Pa to taciņu kādā tumšā ziemas vakarā mēs ar tēti arī gājām...

Nonākuši netālu no vagoniņa, mēs izdzirdām, ka kāds rupjā balsī iesmejas. Es jau vispār ļoti nobijos, tomēr tētis ieteica vēl ieklausīties. Bet tad atskanēja vēl skaļāka smiešanās, un smējējs sāka mums ātri tuvojies.

Mēs arī nolēmām paskriet. Izdrāzušies ārā no meža, ieraudzījām, ka viens mirdzošā tērpā mums dzenas pakaļ un skaļi smejas...

Es savas bailes nevarēju pārvarēt un piecās minūtēs aizskrēju uz mājām. Kaut parasti tas gabals jāiet piecpadsmit minūtes.

Otrajā rītā mēs gājām skatīties pēdas – tās bija drausmīgi lielas un asiņainas. Bet vagoniņš tajā naktī no meža pazuda.

DIĀNA SAUKĀNE

Dobelē, 13 gadi

STĀVI! ŠAUŠU!

Kādreiz agrāk mana vecāmāte strādāja par sardzi un naktīs sargāja govīs.

Reiz, kad vecmāmiņa sēdēja pie ugunskura un sildījās, viņa izdzirda, ka kaut kas smagi nāk.

Vecāmamma drebošā balsī sacījusi:

– Stāvi! Šaušu!

Bet nācējs tik nāk un nāk tuvāk. Tāpēc vecāmamma atkal:

– Stāvi! Šaušu!

Nu jau bijis redzams, ka tuvojas kaut kas melns.

– Stāvi! Šaušu! – vecāmamma sauc trešoreiz un skatās – melnais ir zirgs, kas noklīdis kādam saimniekam.

IVETA RŪMĪTE

Dobelē, 13 gadi

ZĀRKS BĒNIŅOS

Kāda ģimene nopirka māju – dziļi, dziļi mežā. Šajā mājā ilgi neviens nebija dzīvojis, jo tur spokojās...

Jaunie īpašnieki nolēma māju izremontēt. Viņi strādāja visu dienu līdz pat gulētiešanai un noguruši ātri aizmiga.

Bet ap pusnakti tēvs mājas bēniņos izdzirda soļus. Viņš paņēma vecu petrolejas lampu un gāja skatīties.

Bēniņu kāpnes drausmīgi čīkstēja. Kad pa tām kāpšana bija galā, tēvs ieraudzīja aizvērtu lūku un ilgi nevarēja to dabūt vaļā.

Bēniņos atradās vecas avīzes, žurnāli, arī vecas mēbeles. Bet pašā attālākajā stūrī stāvēja zārks ar noņemtu vāku. Zārks bija tukšs.

Neko vairāk neatradis, tēvs nokāpa lejā. Bet no rīta, kad viņš atkal uzkāpa bēniņos, uz zārka vāks bija virsū. Tas tēvam izlikās ļoti dīvaini, bet viņš nevienam neko neteica, jo nevēlējās citus uztraukt.

Strādājot pagāja otra diena un pienāca vakars. Ap pusnakti tēvs kārtējo reizi izdzirda soļus bēniņos. Kad viņš trešoreiz uzkāpa augšā, zārks atkal stāvēja vaļā un bija tukšs. Tā pagāja arī šī nakts.

Bet nākošajā vakarā tēvs jau pirms pusnakts uzkāpa bēniņos, noslēpās un gaidīja.

Ap pusnakti nočirkstēja zārka vāks un parādījās jauns vīrietis. Viņš sāka staigāt pa bēniņiem.

Tad tēvs iznāca no paslēptuves un prasīja:

– Ko tu šeit dari?

Vīrietis sākumā satrūkās, bet tad pastāstīja:

– Pirms 200 gadiem šī māja piederēja man, bet brālis medībās mani nošāva, lai šo māju iegūtu sev. Mantojumu viņš arī saņēma, bet drīz vien sajuka prātā, baidīdamies no spoka bēniņos.

Un tā līdz šai dienai es naktīs klīstu pa māju, nerodot sev mieru.

VIKTORS RUMPS

Dobelē, 13 gadi

ONKULIS KONULIS

Pilsētas nomalē, sarkanā mājā dzīvoja meitene, vārdā Ieva.

Kādu dienu māte Ievai teica:

– Man jāiet govīs slaukt, bet tu aizteci uz pilsētu. Tur šodien esot gadatirgus. Nopērc sev kaut ko, tikai ne ļoti dārgu! Naudas mums nav daudz.

Ieva priecīga devās uz pilsētu, bet tikko izgāja uz lielceļa, viņai pretī kāds onkulis, vārdā Konulis. Meitene sabijās, jo pretimnācējs bija ģērbies viss melnā. Konulis Ievu sveicināja.

– Labrīt? Kurp tu tik agri dodies?

Ieva, cik vien iespējams mierīgi, atbildēja:

– Uz veikalu... Mājās aptrūcies maizes... – un ātri atvadījās, – Nu man jāiet...

Tad Konulis iesaucās:

– Meitenīt, bet īsākais ceļš uz veikalu ir cauri mežam...

Ievai prāts vien nesās uz bēgšanu un, kad Konulis pavērās mežā, meitene skriešus vien laidās pa lielceļu tālāk.

Atskatījies un pamanījis meitenes sarkano cepuri jau gabalā, Konulis nodomāja:

«Nekas... Vēl diena nav galā», un iegāja mežā. Bet Ieva priecīga steidzās uz gadatirgu. Tur bija visa kā papildnam – apelsīni, mandarīni, banāni...

Ieva nolēma nopirkt apelsīnus.

– Cik maksā? – viņa jautāja pārdevējai.

– Desmit dolāru!

Tā kā Ievai nebija valūtas, viņa meklēja pārdevēju, kas tirgotu apelsīnus rubļos. Te pēkšņi viņa ieraudzīja kādu onkuli, kas mazliet atgādināja Konuli, bet pārdeva apelsīnus par vienu rubli kilogramā. Ieva bez ilgas domāšanas nopirka lētos apelsīnus un devās uz mājām.

Meitene apelsīnus, kas bija neparasti dzeltenī, vakarā nolika uz šķīvīša pie savas gultas.

Naktī Ieva pamodās no aukstuma. Atvērusi acis, viņa ieraudzīja, ka atrodas mežā. Ieva gulēja uz diviem dūņu pēļiem, diviem spilveniem, četrām segām un bija sasieta. Turpat netālu sprakšķēja ugunskurs. Pie tā stāvēja onkulis Konulis. Pēc brīža viņš teica:

– Te nu tu esi, jo vakar apelsīnus nopirki no manis, – un nāca Ievai virsū ar asu dunci... Meitene iekliedzās un... pamodās...

No rīta mamma jautāja:

– Kāpēc tu naktī kliecēji?

– Redzēju sliktu sapni. Tikai sapni, – Ieva atteica.

KRISTĪNE CIEMĪTE

Rīgā, 12 gadi

SARKANAIS AUTOBUSS

Reiz māte lika meitai aizbraukt uz veikalu, bet piedzināja nekāpt sarkanajā autobusā.

Meita aizgāja uz pieturu, ilgi gaidīja, bet par laimi piebrauca zaļš autobuss. Ar to viņa nokļuva līdz veikalam. Tur, nopirkusi maizi un pienu, meita atkal gāja uz pieturu. Tūlīt piebrauca sarkanais autobuss. Meita jau bija aizmirsusi par mātes teikto un iekāpa autobusā. Tikko tas sāka braukt, meita ieraudzīja, ka šoferis ir velns un sēdekļos sēž cilvēki bez ādas.

Velns arī meitenei novilka ādu.

ASTRA SERŽĀNE

Valmierā, 11 gadi

ŠAUSMAS VIRTUVĒ

Ieiet tētis virtuvē un... pazūd.

Ieiet mamma virtuvē un... pazūd.

Ieiet dēls virtuvē un... pazūd.

Ieiet māsa virtuvē un skatās – visi sēž un labo ūdens krānu.

ANDRIS KALNIŅŠ

Rīgā, 13 gadi

DZELTENAIS PLANKUMS

Kāda meitene sēdējusi savā istabā pie galda un pildījusi mājas darbus. Pēkšņi viņas burtnīcā parādījies dzeltens plankums. Meitene domājusi, ka tas ir kāds netīrums un centusies to izdzēst. Dzēsusi daudz un ilgi, bet plankums tik pleties arvien lielāks. Tas drīz vien pārņēmis visu galdu. Tad turpinājis pleties uz grīdas un beidzot pārtapis par sievieti dzeltenā mētelī.

– Tu mani gribēji iznīcināt, – viņa teikusi, – bet tagad es to izdarīšu ar tevi! – un saķērusi meiteni.

ILZE BOKMELDERE

Praulienā, 14 gadi

SPOKS GULTĀ

Kādu dienu es nācu uz mājām. Pie ārdurvīm pēkšņi nodzisa gaisma.

Kad es gāju augšā pa kāpnēm, man kļuva baisi, jo likās, ka kāds zogas nopakaļus.

Dzīvoklī arī bija ļoti tumšs. Bet tomēr redzēju: lielās istabas gultā guļ... spoks...

Es ātri aizskrēju uz virtuvi pēc svecītes. To iedezinājis, gāju vēlreiz skatīties. Nu sapratu, ka gultā guļ mana mīļā māsiņa...

Visas bailes uzreiz bija prom. Abi ar māsiņu mēs ilgi smējāmies, jo patiesībā spoku taču nav.

AIVARS SŪNA

Taurupē, 11 gadi

MELNĀS KLAVIERES

Reiz dzīvoja kāda ģimene. Viņiem bija melnas klavieres...

Kādu nakti no klavierēm izšaujas melna roka un piesmakusi balss saka:

– Naudu vai dzīvību!

Tēta tonakt nebija mājās, tādēļ māte ar meitiņu izbijās, un māte iesaucās:

– Naudu! – Viņa sameklēja deviņus rubļus un ielika tos rokā.

Nākamajā naktī mājās bija tikai meitiņa viena pati. Un atkal no klavierēm izšāvās melnā roka, un atskanēja balss:

– Naudu vai dzīvību!

– Naudu! – atbildēja meitiņa un ielika rokā deviņdesmit kapeikas...

Šai brīdī no klavierēm izlīda viņas dzērājs tēvs un nopūtās:

– Žēl... Pudelei pietrūkst vēl dažas kapeikas...

LINDA JĀKOBSONE

Rīgā

BALTAIS PIEMINEKLIS

Sūtot meitu uz veikalu, māte vienmēr to brīdinājusi:

– Ja redzi nākam balto pieminekli, paslēpies!

Meita ik reizes atcerējās mātes teikto. Taču kādu dienu viņai tomēr gribējās uzzināt, kādēļ jāslēpjas. Tāpēc meita gaidīja pieminekli pienākam klāt. Un tikko tas bija noticis, pieminekli atdarīja uzreiz neievērojamu atvilkni. No tās aši izspraucās roka un ievilka meiteni iekšā...

Kad meita nepārnāca mājās, mamma devās uz miliciju. Miliči pēc mammas stāsta jau zināja, kur meklēt. Ieraudzījuši šurpu nākam balto pieminekli, viņi nolika uz zemes lelli un paši paslēpās. Pieminekļa atvilkne ātri atšāvās, un roka vilka lelli iekšā...

Taču miliči vēl paspēja saķert atvilkni, lai tā neaizdarītos. Pēc brīža atvēruši to vaļā, viņi ieraudzīja lelli, jau sagraizītu gabalos.

INITA KLIENE

Valmierā, 12 gadi

DĀRZĀ

Reiz tētis aizgāja uz dārzu strādāt. Ātri satumsa. Tētis jau gatavojās doties uz mājām, bet, iznācis ārā pa vārtiem, skatās – kabatā vairs nav atslēgas. Tad tētis iegāja atpakaļ dārzā, domādams, ka tā izkritusi tur. Bet pēkšņi tētim aizmugurē kāds saka:

– Jā vēl paspersi soli, būs slikti!

Tētis atskatījās un ieraudzīja lielu, spalvainu cilvēku. Tētis sabijās un nepalika uz vietas, bet spalvainais meta ar adatu, un tētis pārvērtās par... ziloni...

LĪGA DREIMANE

Slokā, 9 gadi

KĀ MAMMA BAIDĪJĀS

Reiz dzīvoja divi draugi – Aldis un Mārtiņš. Mārtiņa mamma strādāja pastā. Viņa ļoti baidījās no spokiem un visādiem briesmoniem... Un visi to zināja.

Kādu dienu draugi sastrīdējās. Vainīgs bija Mārtiņš. Aldis, gribēdams atiebties, izlēma nobaidīt Mārtiņa mammu. Viņš uz aploksnes ar kreiso roku uzrakstīja: «Briesmonim Didrim». Bet atpakaļadreses vietā: «Tavs radnieks spoks Kaspars».

Aploksnē iekšā Aldis ielika salocītu lapu un vēstuli iemeta pastkastē.

Tieši tajā dienā Mārtiņa mamma šķiroja vēstules. Un kā ieraudzīja adresi, tā drausmīgi pārbijās un iekliedzās, jo arī rokraksts bija savāds. Darba biedri saskrēja skatīties. Sākumā daudzi domāja, ka pajokojies kāds bērns, bet, izpētījuši rokrakstu, vairs neteica nekā.

Mājās pārnākusi, mamma visu izstāstīja Mārtiņam. Viņš ātri saprata, kas par lietu un aizskrēja uz savu istabu. Tur Mārtiņš sagatavoja tādu pašu aploksni kā Aldis.

– Tūlīt mēs noskaidrosim, kurš ir vainīgais! – iesaucās zēns un izsteidzās pa durvīm, lai nenokavētu īsto brīdi.

Tieši tajā laikā mājās nāca Aldis. Mārtiņš vēstuli ātri iemeta Alda pastkastē un noslēpās turpat tuvumā.

Aldis, izlasījis uz aploksnes rakstīto, sāka smieties. Mārtiņš to labi redzēja un vēlāk visu izstāstīja mammai. Viņa saprata kas noticis, un nolēma vairs nekad nebaidīties no spokiem.

KATRĪNA KAKTIŅA
Rīgā, 9 gadi

SKELETS AR ORANŽĀM ČĪBIŅĀM

Kāds vīrs ieslēdz radio un tur saka:

– Uzmanību! Uzmanību! Jūsu pilsētā ieradies skelets ar oranžām čībiņām... Aizslēdziet durvis!

Vīrs tā arī izdara.

Pēc kāda brīža:

– Uzmanību! Uzmanību! Skelets ar oranžajām čībiņām iet pa jūsu ielu... Aizbīdi durvīm priekšā mēbeles!

Vīrs tā arī izdara.

Vēl pēc brīža radio saka:

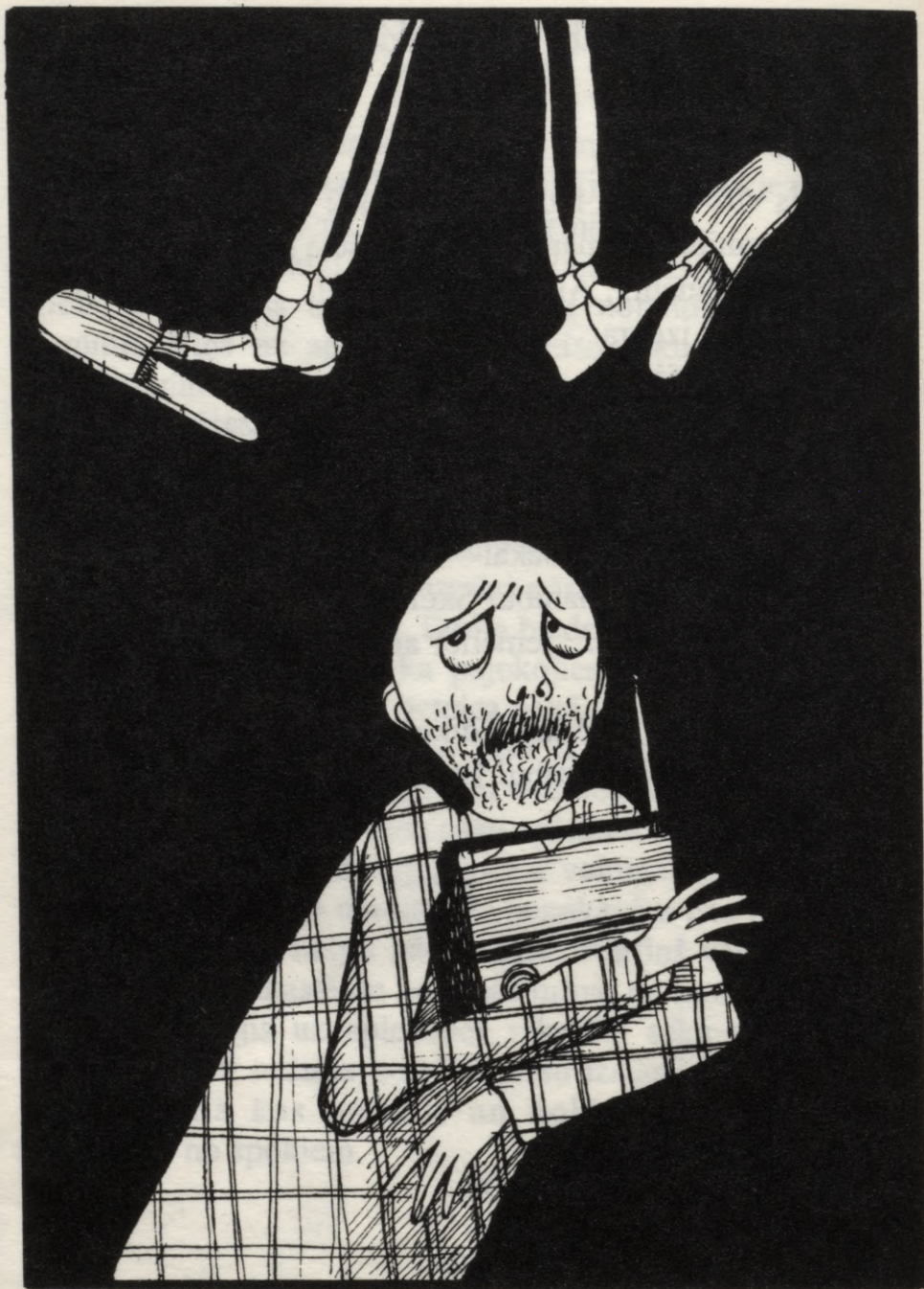
– Uzmanību! Uzmanību! Skelets ar oranžajām čībiņām stāv pie jūsu mājas... Iemetiet atslēgas tualetes podā un noraujiet ūdeni!

Vīrs paklausa. Tad radio diktors saka:

– Paldies par uzmanību! Pasaciņa bērniem beigusies...

LAIMA LĪMANE

Jelgavā, 11 gadi

ZĀLES PRET BAILĒM

MĪĻIE VECĀKI!

Jūs noteikti būsiat ievērojuši, ka stāsti par spokiem, nāvi, kapiem, skeletiem un citām briesmu lietām, kas nereti šokē arī pieaugušos, ir īpaši populāri bērnu vidē.

Stāstot un klausoties šos stāstus, bērni baiļojas, šausminās, bet tas nebūt nemazina viņu tieksmi pēc vēl asins stindzinošākiem notikumiem un lielākiem pārdzīvojumiem.

Mēģinādams izprast uzrādīto pretrunu un tādā veidā palīdzēt bērniem, es arī vācu un kārtoju spoku stāstus.

(Ļoti iespējams, ka daudzos gadījumos precīzāk būtu teikt: šausmu vai briesmu stāsti, bet, pirmkārt, grūti novilkt striktu robežu starp minētajiem stāstu tipiem, jo bieži gan melnā roka, gan sarkanā kāja u.c. tik ārējā veidolā vien atšķiras no «klasiskajiem» spokiem. Un, otrkārt, bērniem šie stāsti pazīstami tieši ar nosaukumu – kā grāmatas virsrakstā. Varbūt šeit ieslēpta klusa cerība, ka reālajā dzīvē kaut kas tāds nenotiek?)

Lai izvērtētu spoku stāstu nodarīgumu vai kaitīgumu bērnu dzīvē, ierosinu tos pavērot no vairākiem skatu punktiem.

Tad vispirms: SPOKU STĀSTI – KĀ DABĪGO BAIĻU IZPAUSME.

Kopš mūžseniem laikiem cilvēki cenšas pārvarēt bailes no nakts, no tumsas, no nāves. No visādiem mošķiem un šausmām, kas varētu paslēpties šajā tumsas aizsegā. Turklāt lielai daļai bērnu šīs tumsas bailes ir daudz nopietnāka problēma, nekā pieaugušie to spēj iedomāties. Tādējādi no psiholoģijas viedokļa spoku stāsti varētu būt cilvēka tumšās zemapziņas cīņa ar apziņu, kurā ar prātu neizprotamās bailes personificējas kādos konkrētos tēlos. Pārvēršas vairāk vai mazāk izprotamā veidā un ir vieglāk pārvaramas.

Un šeit, manuprāt, esam nonākuši pie paša svarīgākā – SPOKU STĀSTI KĀ ZĀLES PRET BAILĒM. Tāpēc bērni intuitīvi tik ļoti tiecas pēc šīs izbaidīšanās un izšausmināšanās, lai atbrīvotos no smagā baiļu sloga, kas viņiem vēl nepazīstamajā pasaulē liekas uzglūn no visām pusēm.

Šis pats iemesls ir arī pamatā vienam spoku stāstu atzaram, ko bērni dēvē par BRIESMU ANEKDOTĒM, kurās šausmas ātri vien, par lielu atvieglojumu stāstītājiem un klausītājiem, tiek pārvērstas smieklos.

Pie tam – kolektīvi pārvarēt bailes ir daudz vieglāk. Un darot to pulciņā, bērnu vidū nostiprinās kopības sajūta, pat izzūd distancētība starp dažāda vecuma grupu pārstāvjiem, kas citās situācijās ir ļoti raksturīga. Tātad spoku stāsti – arī kā bērnu savstarpējo kontaktu forma.

Protams, viss iepriekš teiktais runā par spoku stāstiem – KĀ MUTVĀRDU FOLKLORAS DAĻU. Ne vienā vien gadījumā bez īpašas iedziļināšanās saskatāma šo stāstu līdzība ar burvju un pārvērtību pasakām. Un vēstījuma veids un fabulas attīstība par to pašu vien liecina.

Bet kur pasakas, tur paveras visplašākās iespējas pašizpaušmei. Tāpēc SPOKU STĀSTI noteikti aplūkojami KĀ BĒRNU JAUNRADE, jo pat katrs mutiski tālāk nodots notikums stimulē paša stāstītāja iztēli un bagātina viņa pieredzi.

Esmu saglabājis pavadvēstules, kurās skolēni īpaši uzsver, ka izsūta pašsacerētus spoku stāstus. Vieni no tiem sevi koncentrē daudz atbaidošu notikumu, otri savukārt vairās no tradicionālajiem tēliem, tādējādi bagātinot kopīgo klāstu. Bet gan vienos, gan otros ir salīdzinoši vairāk mūsdienu reālās dzīves elementu, kas apliecina pašsacerēšanas faktu. Un, ja tieksme izbaidīties rada vēlēšanos stāstīt un sacerēt, tad spoku stāsti savu pozitīvo uzdevumu tik un tā ir veikuši.

Pie iepriekšējiem skatu punktiem vēl varētu pievienot arī šādu: SPOKU STĀSTI – KĀ RĒĶINĀŠANĀS AR IESPĒJAMĪBU, KURA PASTĀV.

Bez šī pieņēmuma ir grūti izprast, kāpēc lielais vairums stāstu sākas ar nosacījumu, ko drīkst un ko ne. Parasti mātes brīdina savus bērnus nepirkt kādu konkrētu lietu, izsargāties no tā vai šitā... Un ļaunais un šausmīgais sāk darboties tikai tādā gadījumā, ja aizliegums tiek pārkāpts. Nenoliedzami, ka šajos nosacījumos saskatāmi folkloras struktūrelementi, bet tā kā spoku stāsti sevi glabā no materiālisma pozīcijām daudz ko neizskaidrojamu un arī tumšu, aizmirstu noziegumu atbalsis, tad brīdinājumus varētu uzklaut vistiešākajā veidā – kā cilvēku pašsaglabāšanās izpausmes.

Kaut gan pilnīgi iespējams, ka daudzos gadījumos arī jāsastopas ar īpaši sacerētiem stāstiem bērnu baidīšanai, lai viņus būtu vieglāk pieskatīt un vākt. ĻAUNI AUKĻU STĀSTI.

Un vēl tik vēlos piebilst, ka ļoti emocionāliem bērniem spoku stāsti var iedarboties arī pilnīgi pretēji – ne izstrādājot imunitāti, bet tik pastiprinot jau tā nomācošās bailes.

Tomēr šī piesardzība nevarētu atturēt pašus vecākus izlasīt šeit sakopotos stāstus un atcerēties pārdzīvojumus bērnībā, lai tādējādi labāk saprastu savus bērnus.

MĀRIS RUNGULIS

SATURS

Vienā melnā, melnā naktī... 3
Kapos 4
Sarkanās kurpītes 5
Piķa dāma 6
Velni un izkopts 7
Melnie tramvaji 8
Sarkanā komjauniete 10
Ciņa ar spoku 11
Priedē 12
Līgava 14
Greizsirdīgais spoks 15
Baltie cimdiņi 16
Sarkanā roka 18
Kungu kapsētas spoks 19
Atdod kāju! 20
Zaļais skelets 21
Žiletes nagi 22
Naktsvijoles 24
Negaidītais viesis 25
Dīvainie tikšķi 26
Salmu lelle 27
Kāpņu spoks 28
Nepaklausīgā māsiņa 30
Asinis uz loga 31
Naktī, kad pazuda vagoniņš 32
Stāvi! Šaušu! 34
Zārks bēniņos 35
Onkulis Konulis 37
Sarkanais autobuss 40
Šausmas virtuvē 41
Dzeltenais plankums 42
Spoks gultā 44
Melnās klavieres 45
Baltais pieminēklis 46
Dārzā 48

Kā mamma baidījās 50
Skelets ar oranžām čibiņām 51
Zāles pret bailēm 53

SPOKU STĀSTI

Savācis un sakārtojis MĀRIS RUNGULIS

Redaktors Jānis Baltvilks

Nodots salikšanai 15.05.91

Parakstīts iespiešanai

Izdevniecības licence Nr. 2-0030

Formāts 60 x 84/16

Pasūt. Nr.

Līgumcena

Apgāds «ZĪLĪTE»

Iespiests firmā «Rondo»

pasūt. Nr. 322/30000

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306042853

13-
Kontroleksemplārs

ŠO GRĀMATIŅU DRĪKST PIRKT
UN LASĪT VIENĪGI TIE,
KAS NEBAIDĀS NO
SARKANĀS ROKAS,
PĪKA DĀMAS,
ZAĻĀ SKELETA UN
SPOKIEM.

Līgumcena

SPOKU STĀSTI